

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	2
Omgevingsrecht	3
Omgevingswet	3
Wabo	4
Natuurbescherming	5
Waterwet	7
Ambtenarenrecht	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	9
Volksverzekeringen	11
Sociale zekerheid overig	12
Bestuursrecht overig	13
AVG	13
Kansspelen	14
Open overheid	15
Toeslagen	16
Vreemdelingenrecht	17
Asiel	17
Richtlijnen en verordeningen	18
Vreemdelingenbewaring	22

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 913

Voorzieningenrechter ABRS, 15-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5425](#)

college van burgemeester en wethouders van Breda, verzoeker.

Awb 6:16, 6:19, 6:24

VOORLOPIGE VOORZIENING. Verlening omgevingsvergunning buitenplanse omgevingsplanactiviteit (bopa). I.c. bestaat aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen. Uitgangspunt is dat rechterlijke uitspraken moeten worden uitgevoerd. Gelet op artikel 6:16 van de Awb, gelezen in verbinding met artikel 6:24 van die wet, heeft de wetgever ervoor gekozen om geen schorsende werking toe te kennen aan het instellen van hoger beroep. Daarom geldt ook indien ter zake nog een hogerberoepsprocedure aanhangig is als uitgangspunt dat na vernietiging van een besluit op bezwaar een nieuw besluit wordt genomen. Bovendien is het in het belang van een efficiënte en finale geschilbeslechting dat een nieuw besluit op bezwaar wordt genomen. Dit besluit kan dan met toepassing van artikel 6:19 van de Awb, gelezen in verbinding met artikel 6:24 van die wet, in het kader van het hoger beroep worden beoordeeld. Voor zover het college bij het nemen van dat besluit moet afwijken van zijn eigen standpunt, wordt dat nieuwe besluit genomen onder behoud van zijn standpunt in de bodemprocedure in hoger beroep. Indien de aangevallen uitspraak naar aanleiding waarvan het nieuwe besluit is genomen in hoger beroep niet in stand blijft, komt aan dat besluit de grondslag te ontvallen en zal het worden vernietigd. De motivering van het verzoek om voorlopige voorziening geeft geen aanleiding om van dit uitgangspunt af te wijken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2026, 914

MK ABRS, 09-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5123](#)

burgemeester van Amsterdam.

EVRM 6

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG)

Wet politiegegevens (Wpg)

Wet open overheid (Woo)

REDELIJKE TERMIJN. In dit geval wordt schadevergoeding verzocht voor meerdere procedures van één belanghebbende. Geoordeeld wordt dat er in dit geval sprake is van samenhang. De procedures die appellant voert gaan in de kern over hetzelfde onderwerp. Het gaat steeds om rectificatie-, verwijderings-, of inzageverzoeken op grond van de AVG, de Wpg of de Woo. In dit geval gaat het om drie AVG-verzoeken en één Wpg-verzoek. De verzoeken zien op hetzelfde onderwerp, namelijk de gegevensverwerking over appellant naar aanleiding van zijn publieke optreden als demonstrant. Aanleiding wordt gezien om in dit geval voor de op zitting behandelde zaken slechts één keer een schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn toe te kennen en daarbij uit te gaan van de langstlopende zaak. Bij de

toekomstige behandeling van de procedures van appellant zal worden gezien of er ook in dat geval aanleiding bestaat om samenhang aan te nemen en om dan, wegens de al in deze zaak toegekende schadevergoeding, een eventuele schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn te beperken of om daarvan af te zien.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 915

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 07-09-2026, [ECLI:NL:RBROT:2026:11195](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:6, 5:32a, 5:32b

Omgevingswet (Ow) 5.1

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. CUMULATIE. Opleggen (tweede) last onder dwangsom op grond van de Ow voor realiseren van twee schuilstallen. Anders dan verzoeker betoogt is de eerste last onder dwangsom op grond van de Wabo uitgewerkt, omdat de dwangsom van rechtswege is verbeurd na afloop van de begunstigingstermijn die aan die last is verbonden. Aan de last was een dwangsom van één bedrag ineens verbonden, zodat op basis van de eerste last geen nieuwe dwangsommen kunnen worden verbeurd, ook al blijft de overtreding bestaan. De eerste last was daarom niet meer van kracht ten tijde van het bestreden besluit, zodat het college bevoegd was een nieuwe last onder dwangsom op te leggen om opnieuw verzoeker aan te sporen om de overtreding te beëindigen. Het college heeft daarom niet in strijd met artikel 5:6 van de Awb gehandeld. **HOOGTE DWANGSOM.** Omdat verzoeker de overtreding niet heeft beëindigd, heeft het college er in dit geval in redelijkheid voor kunnen kiezen om een hoger dwangsombedrag vast te stellen, om te bewerkstelligen dat daarvan een zodanige prikkel uitgaat, dat de opgelegde last wordt uitgevoerd zonder dat een dwangsom wordt verbeurd. Verbeurte van de dwangsom die is verbonden aan het eerste dwangsombesluit was immers niet voldoende om verzoeker tot het afbreken van de schuilstallen te bewegen. **BEGUNSTIGINGSTERMIJN. PUNITIEVE SANCTIE.** Geen sprake van een punitieve sanctie.

JnB 2026, 916

Rechtbank Midden-Nederland, 12-08-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:5485](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrecht, verweerder.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Omgevingsplan gemeente Utrecht

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. Weigering omgevingsvergunning voor het bouwen van een fietsenoverkapping in de voortuin. I.c. wordt geoordeeld dat de aanvraag in strijd is met de regels van het omgevingsplan. De fietsenoverkapping moet worden aangemerkt als een bijbehorend bouwwerk in de zin van het nieuwe deel van het omgevingsplan waarvoor een omgevingsvergunning vereist is. Het bouwen van de fietsenoverkapping in de voortuin is volgens het nieuwe deel van het omgevingsplan niet toegestaan, tenzij hierover in het tijdelijke deel van het omgevingsplan op een locatie specifieke regels over het bouwen van bijbehorende bouwwerken gelden en het bijbehorend bouwwerk voldoet aan die regels. Voor de beoordeling of aan de locatie specifieke regels uit het tijdelijk deel wordt voldaan, zijn de begripsomschrijvingen uit het tijdelijk deel van toepassing. Anders dan het college betoogt, kan voor de uitleg van begrippen uit het tijdelijk deel niet worden aangesloten bij begrippen uit het nieuwe deel. Dat betekent dus dat begripsomschrijvingen uit het tijdelijke deel niet kunnen worden genegeerd bij toepassing van regels uit het tijdelijke deel. Het bouwplan voldoet niet aan de locatie specifieke regels uit het tijdelijke deel van het omgevingsplan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 917

ABRS, 16-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5528](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG. WIJZIGEN. ONDERGESCHIKTE AARD.

Verlenen omgevingsvergunning voor plaatsen van een opblaasbare hal op hockeycomplex. I.c. wordt geoordeeld dat het opnemen van de daadwerkelijk beoogde locatie van de ventilatie-unit aan de noordzijde in de vergunningtekening, geen wijziging van ondergeschikte aard is. Een verandering van de locatie van de ventilatie-unit, die juist bepalend is voor de geluidbelasting in de omgeving, brengt namelijk ruimtelijke gevolgen met zich mee. De Afdeling betreft hierbij ook de omstandigheid dat andere omwonenden die niet zijn opgekomen tegen de omgevingsvergunning, omdat zij zijn uitgegaan van de locatie van de ventilatie-unit op de vergunningtekening, dit mogelijk wel hadden gedaan als zij waren uitgegaan van de daadwerkelijk beoogde locatie. Omdat deze wijziging van de locatie van de unit derhalve niet van ondergeschikte aard is, kan deze niet in de lopende procedure over de aanvraag van 27 juni 2017 worden betrokken. Dit betekent dat HCY een nieuwe aanvraag moet indienen om het bouwplan met de daadwerkelijk beoogde locatie van de ventilatie-unit te kunnen realiseren.

JnB 2026, 918

Rechtbank Den Haag, 27-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:24552](#)

college van burgemeester en wethouders van Noordwijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12, lid 1, aanhef en onder a, onder 3°, 2.20a, 2.27, 3.11

Besluit omgevingsrecht (Bor) 6.5

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VVGB. Weigering omgevingsvergunning omdat de gemeenteraad de verklaring van bedenkingen (vvgb) niet heeft afgegeven. I.c. wordt geoordeeld dat het niet aannemen van het raadsvoorstel tot verlening van de vvgb, niet anders kan worden uitgelegd dan dat de vvgb door de gemeenteraad is geweigerd. Een raadsbesluit over een vvgb moet zorgvuldig worden voorbereid. Dit brengt echter niet mee dat het na een negatief oordeel van de gemeenteraad over de gevraagde vvgb noodzakelijk zou zijn om daarvoor eerst een ontwerpbesluit tot weigering van de vvgb ter inzage te leggen. Het raadsbesluit tot weigering van de vvgb is onvoldoende zorgvuldig voorbereid en niet draagkrachtig gemotiveerd. Een van de gemeenteraad afkomstig schriftelijk document waaruit blijkt om welke reden(en) de vvgb is afgewezen ontbreekt. De beraadslaging in de raadsvergadering, dan wel de kern daarvan, is niet door de gemeenteraad op schrift gesteld en daarmee ook geen toetsbaar onderdeel van het raadsbesluit.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter ABRS, 10-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5301](#)

- Rechtbank Rotterdam, 02-09-2026, [ECLI:NL:RBROT:2026:11077](#);

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 27-08-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:8202](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2026, 919

Voorzieningenrechter ABRS, 16-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5298](#)

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.4

minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur (de minister), verzoeker.

NATUURBESCHERMING. AANSCHRIJVINGSBEVOEGDHEID. Afwijzing verzoek van MOB e.a. om toepassing te geven aan artikel 2.4 van de Wnb door een verplichting op te leggen aan Rotterdam Airport B.V. om maatregelen te treffen. Bij uitspraak van 16 april 2026 in zaak nr. 24/7550 heeft de rechtbank het door MOB e.a. daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit vernietigd en de minister opgedragen om een nieuw besluit op bezwaar te nemen met inachtneming van de uitspraak. De voorzieningenrechter stelt voorop dat hij vooralsnog uitgaat van hetgeen de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 29 juli 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4431](#). Naar voorlopig oordeel betekent het in deze uitspraak onder 8.5 gestelde dat de aanschrijvingsbevoegdheid is bedoeld voor activiteiten waarvoor op grond van de Wnb geen andere instrumenten ter regulering van activiteiten beschikbaar zijn. Gelet op het feit dat de rechtbank Gelderland op 16 april 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:2962](#), heeft geoordeeld dat de minister ten onrechte heeft besloten dat geen natuurvergunning was vereist voor het door Rotterdam Airport B.V. aangevraagde project voor de exploitatie van de

luchthaven, twijfelt de voorzieningenrechter aan de juistheid van de uitspraak van de rechtbank in de hier voorliggende zaak. Hierin ziet de voorzieningenrechter aanleiding om het verzoek van de minister toe te wijzen.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2026:5299](#) (Eindhoven Airport N.V.).

JnB 2026, 920

Voorzieningenrechter ABRS, 11-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5423](#) (niet gepubliceerd op [rechtspraak.nl](#))

college van gedeputeerde staten van Overijssel, verzoeker.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.13a

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. PAS-MELDERS. Niet-ontvankelijkverklaring bezwaren van wederpartij e.a. Bij uitspraak van 30 juni 2026 in zaak nrs. 25/2235, 25/2236, 25/2237 en 25/2238 heeft de rechtbank onder meer geoordeeld dat het college de bezwaren van wederpartij e.a. ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. De aanmeldingen moeten volgens de rechtbank namelijk worden aangemerkt als aanvragen om een natuurvergunning. I.c. wordt de uitspraak van de rechtbank geschorst totdat uitspraak is gedaan in de bodemzaak. Naast de niet onwaarschijnlijk te achten, mogelijke gevolgen voor de PAS-melders als de aanmelding een aanvraag om een natuurvergunning zou zijn, twijfelt de voorzieningenrechter aan de juistheid van het oordeel van de rechtbank over de vraag of de verzoeken van wederpartij e.a. via het aanmeldformulier van de RVO zijn aan te merken als aanvragen om een natuurvergunning. Naar voorlopig oordeel gaat het hier niet om een verzoek dat is gericht op het nemen van een besluit. Uit de inhoud en strekking van het aanmeldformulier volgt niet dat wederpartij e.a. verzoeken om een besluit op een aanvraag om een natuurvergunning. Nu uit het aanmeldformulier niet volgt dat sprake is van een aanvraag, betwijfelt de voorzieningenrechter of uit bijlagen bij het aanmeldformulier en de context van het legalisatietraject en de totstandkoming van artikel 1.13a van de Wnb het tegendeel kan volgen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2026, 921

MK ABRS, 16-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5489](#)

dagelijks bestuur van het Waterschap Hunze en Aa's.

Waterwet 2.1, 6:11, 6:21

WATERWET. Verlening watervergunning. Als het project waarvoor een watervergunning wordt gevraagd verenigbaar is met de in artikel 2.1 genoemde doelstellingen en de belangen van artikel 6.11, dan doet zich geen weigeringsgrond voor. Uit artikel 6.21 van de Waterwet volgt echter niet dat het bevoegd gezag bij de besluitvorming over de verlening van een watervergunning alleen met waterstaatkundige belangen rekening mag houden. Artikel 6.21 van de Waterwet bepaalt immers niet dat een watervergunning uitsluitend mag worden verleend ten behoeve van de in artikel 2.1 genoemde doelstellingen of de belangen van artikel 6.11. Artikel 6.21 van de Waterwet staat er verder niet aan in de weg dat een watervergunning kan worden aangevraagd en verleend ten behoeve van een doel of belang van een aanvrager dat op zichzelf niet van waterstaatkundige aard is, mits daarbij steeds voldaan wordt aan de voorwaarde dat die vergunningverlening verenigbaar is met de doelstellingen in artikel 2.1 of de belangen, bedoeld in artikel 6.11 van de Waterwet. Onder omstandigheden zou het opleggen van specifieke voorschriften er alsnog toe kunnen leiden dat het bevoegd gezag de verlening van de watervergunning niet langer onverenigbaar acht met de in artikel 6.21 genoemde doelstellingen of belangen. Hoewel het i.c. door de rechtbank in de aangevallen uitspraak geformuleerde toetsingskader, te beperkt is, leidt dit niet tot de door appellanten beoogde vernietiging van de aangevallen uitspraak.

Besluit waarbij het dagelijks bestuur aan Prolander een vergunning heeft verleend voor het aanpassen van de waterhuishouding als onderdeel van het Inrichtingsplan Geelbroek. [...]

5. [appellant A] en anderen betogen dat de rechtbank niet het juiste toetsingskader heeft toegepast en heeft miskend dat het besluit van 31 augustus 2021 niet zorgvuldig tot stand is gekomen en onevenredige gevolgen voor hen heeft. [...]

5.2. De Afdeling overweegt dat in artikel 6.21 van de Waterwet is voorgeschreven dat een vergunning wordt geweigerd, voor zover verlening daarvan onverenigbaar is met de doelstellingen van artikel 2.1 van de Waterwet, of de belangen, bedoeld in artikel 6.11 van de Waterwet. Daaruit volgt dat indien sprake is van onverenigbaarheid met de waterstaatkundige doelstellingen uit artikel 2.1 of de belangen uit artikel 6.11, de vergunning moet worden geweigerd. Bij de beantwoording van de vraag of sprake is van onverenigbaarheid met de waterstaatkundige doelstellingen heeft het bestuursorgaan beoordelingsruimte.

5.3. Tussen partijen is in de eerste plaats in geschil of de rechtbank is uitgegaan van het juiste toetsingskader door te bepalen dat bij verlening van een watervergunning uitsluitend rekening mag worden gehouden met waterstaatkundige belangen.

Als het project waarvoor een watervergunning wordt gevraagd verenigbaar is met de in artikel 2.1 genoemde doelstellingen en de belangen van artikel 6.11, dan doet zich geen weigeringsgrond voor. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, volgt uit artikel 6.21 van de Waterwet echter niet dat het bevoegd gezag bij de besluitvorming over de verlening van een watervergunning alleen met waterstaatkundige belangen rekening mag houden. Artikel 6.21 van de Waterwet bepaalt immers niet dat een watervergunning uitsluitend mag worden verleend ten behoeve van de in artikel 2.1 genoemde doelstellingen of de belangen van artikel 6.11. Artikel 6.21 van de Waterwet staat er

verder niet aan in de weg dat een watervergunning kan worden aangevraagd en verleend ten behoeve van een doel of belang van een aanvrager dat op zichzelf niet van waterstaatkundige aard is, zoals de ontsluiting van een perceel, mits daarbij steeds voldaan wordt aan de voorwaarde dat die vergunningverlening verenigbaar is met de doelstellingen in artikel 2.1 of de belangen, bedoeld in artikel 6.11 van de Waterwet. Dergelijke andere belangen die een aanvrager beoogt te dienen, kunnen dit vereiste van verenigbaarheid met de doelstellingen van artikel 2.1 en belangen van artikel 6.11 nooit opzij zetten. De Afdeling wijst er nog wel op dat het bevoegd gezag op grond van artikel 6.20 van de Waterwet aan een watervergunning voorschriften kan verbinden. Onder omstandigheden zou het opleggen van specifieke voorschriften er alsnog toe kunnen leiden dat het bevoegd gezag de verlening van de watervergunning niet langer onverenigbaar acht met de in artikel 6.21 genoemde doelstellingen of belangen.

5.4. Hoewel het door de rechtbank onder 4 van de aangevallen uitspraak geformuleerde toetsingskader, gelet op het hiervoor overwogene, te beperkt is, leidt dit niet tot de door [appellant A] en anderen beoogde vernietiging van de aangevallen uitspraak. Daartoe overweegt de Afdeling als volgt.

5.5. De betogen van [appellant A] en anderen dat het besluit van 31 augustus 2021 niet zorgvuldig is voorbereid, dat geen zorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden en dat zij schade leiden als gevolg van die besluitvorming waardoor deze onevenredig is, zijn zo goed als een herhaling van wat zij in beroep hebben aangevoerd. De rechtbank is in de aangevallen uitspraak gemotiveerd ingegaan op die gronden. [appellant A] en anderen hebben geen redenen aangevoerd waarom de gemotiveerde beoordeling van die gronden in de aangevallen uitspraak onjuist of onvolledig zou zijn.

[appellant A] en anderen hebben verder in aanvulling op hetgeen al in beroep bij de rechtbank is aangevoerd in hoger beroep uitsluitend gewezen op het verweerschrift van het dagelijks bestuur in beroep en de daarin genoemde "Analyse schade landbouw Geelbroek" van 5 januari 2022 van E. Blom, hydroloog bij Prolander, en gesteld dat het dagelijks bestuur zich niet op grond van deze analyse op het standpunt heeft kunnen stellen dat het bij de voorbereiding van het besluit van 31 augustus 2021 een zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt. Dit stuk is echter door [appellant A] en anderen zelf in beroep ingediend en het dagelijks bestuur is om die reden in het verweerschrift expliciet ingegaan op die analyse. Daargelaten dat het dagelijks bestuur zich in de analyse kan vinden, is deze niet aan het besluit van 31 augustus 2021 of het besluit van 18 november 2022 ten grondslag gelegd.

Het betoog slaagt niet.

Inschakelen Stichting Advisering Bestuursrechtspraak (hierna: StAB)

6. [appellant A] en anderen hebben verzocht om de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak (hierna: StAB) in te schakelen.

6.1. De Afdeling overweegt dat de beslissing om al dan niet met toepassing van artikel 8:47, eerste lid, van de Awb een deskundige te benoemen, een discretionaire bevoegdheid is van de Afdeling. Gelet op wat hiervoor is overwogen onder 5.2 tot en met 5.5, ziet de Afdeling geen aanleiding de StAB in te schakelen.

7. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak moet worden bevestigd met verbetering van de gronden waarop deze rust.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2026, 922

MK CRvB, 10-09-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1180](#)

dagelijks bestuur Veiligheids- en Gezondheidsregio Gelderland-Midden.

AMBTENARENRECHT. NEVENWERKZAAMHEDEN TIJDENS ZIEKTE. De niet integere en deels gezagsondermijnende gedragingen zijn appellant als medewerker en leidinggevende zwaar aan te rekenen. Dit alles leidt de Raad tot het oordeel dat de straf van plaatsing in een andere functie met verlaging van het salaris niet onevenredig is aan de ernst van het gepleegde plichtsverzuim. Dat de disciplinaire maatregel nadelige financiële gevolgen heeft voor zijn FLO- en pensioenuitkering maakt dat niet anders.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2026, 923

MK CRvB, 02-09-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1152](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (AAW) 5, 6

Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten 2010 (Wajong 2010)

WAJONG. Multiple Chemical Sensitivity (MCS). De verzekeringsartsen hebben voldoende gemotiveerd dat de stukken die appellant bij zijn aanvraag en in bezwaar heeft overgelegd geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn waaruit de onjuistheid van de eerdere Wajongbeoordeling blijkt. Aangevallen uitspraak bevestigd.

5.4. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat het Uvw op goede gronden niet is teruggekomen van het besluit van 14 januari 2014. De stukken die appellant bij deze aanvraag en in bezwaar heeft overgelegd, zijn niet anders dan de stukken die appellant in de vorige procedure heeft overgelegd en die de Raad in het eerdere hoger beroep bij zijn oordeel heeft betrokken. In de uitspraak van 25 april 2024 heeft de Raad daarover overwogen dat “de verzekeringsartsen voldoende hebben gemotiveerd dat de stukken die appellant bij zijn aanvraag en in bezwaar heeft overgelegd geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn waaruit de onjuistheid van de eerdere Wajongbeoordeling blijkt (...). Uit de in beroep en hoger beroep overgelegde medische stukken blijkt dat appellant in zijn dagelijks leven inmiddels ernstige beperkingen ondervindt van zijn aandoeningen. Uit die informatie kan echter niet worden afgeleid wat de beperkingen van appellant op zijn zeventiende en achttiende jaar waren, en evenmin dat met de beperkingen die het Uvw in 2014 voor appellant heeft aangenomen onvoldoende recht is gedaan aan de medische situatie van appellant op zijn zeventiende en achttiende jaar. Dat sedert de beoordeling in 2014 sprake is van nieuwe algemene inzichten over MCS en de andere ziektebeelden van appellant, zoals appellant stelt, doet hier niet aan af. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft daarover opgemerkt dat MCS als een chronische en progressieve ziekte bekend staat, waarbij te verwachten is dat de problematiek en afwijkingen in de loop der tijd zullen verslechteren. Goed denkbaar volgens de verzekeringsarts bezwaar en beroep is dat deze pathologie eerder een mindere ernst heeft gekend. De Raad ziet

geen aanleiding de verzekeringsarts bezwaar en beroep in dit standpunt niet te volgen. De Raad voegt daar aan toe dat het standpunt van dr. Oliver, dat appellant op grond van zijn aandoeningen vanaf zijn zeventiende en achttiende jaar als volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is te beschouwen, moeilijk verenigbaar is met de feitelijke situatie rond die tijd, waarin appellant naar school ging, de hockeysport beoefende, deelnam aan het dagelijks leven en na het afronden van zijn studie in zijn eigen bedrijf parttime advieswerk is gaan verrichten."[...]

5.5. De vraag of de overgelegde stukken, zoals opgesomd in 2.1 van deze uitspraak, zijn aan te merken als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden waaruit de onjuistheid van de eerdere Wajongbeoordeling blijkt, is dus al beoordeeld en beantwoord in de uitspraak van deze Raad van 25 april 2024. Er is geen reden om daarover in dit hoger beroep anders te oordelen.

5.6. Appellant heeft in hoger beroep nog een schrijven overgelegd van dr. Oliver van 6 maart 2024. Dit stuk bevat geen andere informatie dan de reeds overgelegde stukken van dr. Oliver, zodat ook dit stuk geen aanleiding geeft om tot een ander oordeel te komen dan de rechtbank.

5.7. Nu de onjuistheid van het besluit van 14 januari 2014 niet is komen vast te staan, is er geen aanleiding voor het oordeel dat de afwijzing van het verzoek om voor het verleden terug te komen van dat besluit evident onredelijk is. Om diezelfde reden is er evenmin aanleiding om voor de toekomst van het besluit van 14 januari 2014 terug te komen.

JnB 2026, 924

MK CRvB, 09-09-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1173](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

WET WIA. MEDISCHE AFZAKKER. OBJECTIEF MEDISCH NOODZAKELIJKE

URENVERMINDERING. De stelling van appellante dat zij een zogeheten medische afzakker is en dat de eerste arbeidsongeschiktheidsdag moet worden vastgesteld op 1 april 2020 heeft de rechtbank verworpen.

De Raad onderschrijft het oordeel van de rechtbank en de aan dit oordeel ten grondslag gelegde overwegingen. Daaraan wordt nog toegevoegd dat appellante niet heeft onderbouwd dat zij vanwege de coronaperiode in het geheel geen nadere medische gegevens heeft kunnen inbrengen. Bovendien is – zoals de rechtbank terecht heeft overwogen – voor het aannemen van een medische afzakker een voldoende specifieke medische onderbouwing een vereiste en bestaat er geen aanleiding om van dat uitgangspunt af te wijken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2026, 925

CRvB, 10-09-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1175](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 2, 3, 6, 11

Beleidsregel SB 1022

KINDERBIJSLAG. VERZEKERDE. INGEZETENSCHAP. DUURZAME BAND VAN

PERSOONLIJKE AARD. Appellante heeft over de verschillende peildata geen recht op kinderbijslag op grond van de AKW. Op de peildata van die kwartalen was appellante niet verzekerd voor de AKW. Zij was toen nog geen ingezetene.

5.6. Uit de gedingstukken komt naar voren dat appellante met haar zoon [naam zoon] op 23 januari 2023 naar Nederland is gekomen. Zij was op de verschillende peildata 1 april 2023, 1 juli 2023, 1 oktober 2023 en 1 januari 2024 dus nog maar kort in Nederland. Zij heeft niet eerder in Nederland gewoond. Ook heeft zij geen familie in Nederland. Vanaf haar aankomst in Nederland verbleef appellante bij kennissen. Pas vanaf augustus 2024, dus na de verschillende peildata die hier in geding zijn, beschikt appellante over een duurzame woning in Nederland. Appellante werkte op de peildata niet in Nederland. Ook uit andere omstandigheden blijkt niet dat op de peildata in geding sprake was van een duurzame band van persoonlijke aard tussen appellante en Nederland. Dat appellante rechtmatig verblijf in Nederland heeft als familielid van een Unieburger (haar zoon) is daarvoor onvoldoende. Dat appellante en haar zoon op respectievelijk 30 maart 2023 en 4 april 2023 zijn ingeschreven bij de gemeente, dat haar zoon sinds 27 maart 2023 op school is ingeschreven, dat aan appellante op 31 juli 2023 per 25 april 2023 een uitkering op grond van de Participatiewet is toegekend, dat appellante in augustus 2023 met taallessen is gestart en dat zij sinds 10 oktober 2023 een zorgverzekering heeft, laat zien dat de binding van appellante met Nederland geleidelijk toenam, maar is onvoldoende om appellante op de in geding zijnde kwartalen als ingezetene aan te merken. Wat appellante verder heeft aangevoerd kan niet tot een andere conclusie over het ingezetenschap leiden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2026, 926

MK CRvB, 27-08-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1140](#)

Zilveren Kruis Zorgkantoor N.V..

Wet langdurige zorg (Wlz)

WLZ. PGB. ZORGOVEREENKOMST TUSSEN APPELLANT EN VADER. Wijziging verlening pgb over 2023, omdat de zorgverlener van appellant per [datum] 2023 in detentie verblijft en geen zorg heeft verleend en dat de moeder van appellant, als zijn wettelijk vertegenwoordiger, dit niet heeft gemeld bij het zorgkantoor. Daarmee heeft zij zich niet gehouden aan de verplichtingen die verbonden zijn aan de pgb-verlening. Aangevallen uitspraak bevestigd. De wijziging van de verlening van het pgb blijft in stand.

4.1. Tussen partijen is niet langer in geschil dat de verplichtingen behorend bij het pgb niet zijn nagekomen. Alleen al vanwege die schending was het zorgkantoor bevoegd om de verlening van het pgb te wijzigen. Tussen partijen is alleen nog in geding of het zorgkantoor van deze bevoegdheid gebruik heeft mogen maken.

4.2. Appellant heeft in hoger beroep in essentie de in beroep aangevoerde gronden herhaald. De rechtbank heeft deze beroepsgronden in de aangevallen uitspraak afdoende besproken en genoegzaam gemotiveerd waarom deze niet leiden tot een vernietiging van het bestreden besluit. De Raad is het eens met het oordeel van de rechtbank over deze beroepsgronden en voegt daaraan het volgende toe.

4.3. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat niet slechts sprake is geweest van een (verklaarbaar, eenvoudig op te lossen) administratief verzuim. In de verleningsbesluiten is bovendien expliciet gemeld welke verplichtingen aan het pgb zijn verbonden. De moeder van appellant heeft ter zitting verklaard dat zij de wijziging in de situatie beter wel had kunnen doorgeven. Zij heeft er echter, bijvoorbeeld tijdens het digitale huisbezoek op 17 juli 2023, om haar moverende redenen voor gekozen geen melding te maken van die wijziging. Daarnaast ontving appellant deels al zorg in natura, zodat alleen daarom al niet is gebleken dat hij daarvan geen gebruik zou kunnen maken. Verder heeft het zorgkantoor de verlening van het pgb niet eerder dan per 1 september 2023 gewijzigd. Dat de voor appellant nadelige gevolgen van het bestreden besluit onevenredig zijn in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen blijkt ook overigens niet uit wat appellant heeft aangevoerd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2026, 927

Rechtbank Midden-Nederland, 11-06-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:5420](#)

minister van Financiën.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 15, 23

Uitvoeringswet AVG (UAVG) 41 lid 1 aanhef en onder d, e, h en i

AVG. Gedeeltelijke afwijzing inzageverzoek Fraude Signalering Voorziening (FSV). I.c. wordt geoordeeld dat de zoekslag niet voldoende is geweest. De minister wordt gevolgd in zijn standpunt dat niet verwacht kan worden dat hij in alle 930 systemen en applicaties die de Belastingdienst gebruikt, zoekt naar persoonsgegevens van eiser. Eiser heeft evenwel specifieke omstandigheden aangedragen over zijn persoon en van de minister mag wel worden verwacht dat hij die bij zijn zoekslag betreft. Juist omdat eiser bij zijn aanvraag heeft gezegd dat hij gelieerd is aan verschillende stichtingen, verenigingen en vennootschappen, had de minister deze omstandigheden kenbaar moeten betrekken bij de zoekslag. Voor de minister had de informatie van eiser ertoe moeten leiden dat ook gezocht wordt naar persoonsgegevens van eiser in systemen waarin gegevens voorkomen van de genoemde rechtspersonen. Dat gegevens van een rechtspersoon volgens de AVG geen persoonsgegevens zijn, betekent immers niet dat bij een zoekslag aan de hand van genoemde rechtspersonen geen persoonsgegevens van eiser zullen worden aangetroffen. Daargelaten dat het voor eiser meerwaarde heeft om te weten in welke systemen zijn naam voorkomt en voor welke doeleinden zijn persoonsgegevens in die systemen worden verwerkt, kan de minister niet met zekerheid zeggen dat hij geen andere persoonsgegevens van eiser verwerkt dan de NAW-gegevens.

WEIGERING INZAGE. De beroepsgrond van eiser slaagt dat de minister ten onrechte de uitzonderingsgronden van artikel 23 AVG en 41 UAVG heeft toegepast op de persoonsgegevens die zijn aangetroffen in de FSV, althans dat de minister de genoemde weigeringsgronden niet heeft toegelicht. In het bestreden besluit heeft de minister niet gemotiveerd waarom deze weigeringsgronden in deze concrete situatie van toepassing zijn. Dat de minister niet teveel informatie wil prijsgeven om de belangen als genoemd in artikel 41 van de UAVG te beschermen, neemt niet weg dat van hem mag worden verwacht dat hij zijn motivering zo formuleert dat voor eiser en de rechtbank duidelijk wordt waarom deze belangen in de weg staan aan inzage in de persoonsgegevens. Verder wordt relevant gevonden om te benadrukken dat de verwerking van persoonsgegevens in de FSV onrechtmatig is geweest. De AP heeft dit geconcludeerd. Transparantie over de verwerking van persoonsgegevens is in alle gevallen het uitgangspunt van de AVG, maar juist bij een vastgestelde onrechtmatige verwerking zoals hier aan de orde, mag van de minister verwacht worden dat hij zich extra inspant om daar waar mogelijk inzage te geven in de persoonsgegevens die van eiser verwerkt worden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Kansspelen

JnB 2026, 928

MK ABRS, 16-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5531](#)

raad van bestuur van de Kansspelautoriteit (de Ksa).

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie 56

Wet op de kansspelen (Wok) 3

KANSSPELEN. EU-RECHT. VRIJE DIENSTENVERKEER. Verlenen vergunning voor niet-incidentele artikel-3-loterijen aan Postcode Loterij en Vriendenloterij. I.c. wordt geoordeeld dat geen sprake is van een zuiver interne situatie. Gelet op de ruime definitie van het Hof is het immers voldoende dat ook burgers uit andere lidstaten kunnen deelnemen aan de door de loterijen aangeboden kansspelen. Aan de op grond van artikel 3 van de Wok verleende vergunning is het voorschrift verbonden dat de loterijen maximaal 69 trekkingen per jaar mogen organiseren. Dit voorschrift is een beperking op het vrij verrichten van diensten als bedoeld in artikel 56 van het VWEU. De Afdeling concludeert dat het vrije dienstenverkeer niet onevenredig wordt belemmerd door het beperkte aantal trekkingen dat goededoelenloterijen mogen houden. Het beroep op artikel 56 van het VWEU slaagt daarom niet. Geen grond voor het oordeel dat de besluitvorming door de Ksa in strijd is met het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

JnB 2026, 929

MK ABRS, 16-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5496](#)

raad van bestuur van de Kansspelautoriteit (de Ksa),

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie 56

Wet op de kansspelen (Wok) 14b, 16, 27b, 33h

Wet Kansspelen op afstand (Wet Koa)

KANSSPELEN. EENVERGUNNINGSTELSEL. Afwijzing aanvragen van JVH voor het organiseren van de instantloterij, sportwedenschappen en de lotto. I.c. wordt geoordeeld dat met de inwerkingtreding van de Wet Koa het éénvergunningstelsel voor de instantloterij, sportwedenschappen en de lotto nog altijd gerechtvaardigd is. Ten tijde van de besluiten van 27 september 2022 rechtvaardigen de verschillen tussen de drie landgebonden kansspelen en online kansspelen het duale stelsel in het licht van de daarmee te bereiken doelstellingen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2026, 930

ABRS, 16-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5527](#)

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3, 6:2 aanhef en onder b

Wet open overheid (Woo)

WOO. VERZOEK. Appellant heeft beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit op zijn verzoek van 17 augustus 2023. De rechtbank heeft zich onbevoegd verklaard om kennis te nemen van het beroep van appellant. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat artikel 6:2, aanhef en onder b, van de Awb niet van toepassing is en zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard. Er is geen aanleiding om te oordelen dat de brief van appellant van 17 augustus 2023 geen Woo-verzoek is. Appellant heeft met een beroep op de Woo verzocht om de openbaarmaking van documenten. Uit de inhoud van die brief kan verder niet worden afgeleid dat hij niet heeft bedoeld om een Woo-verzoek in te dienen. In die brief staat weliswaar ook dat hij op zoek is naar informatie waarmee hij bepaalde bij hem levende vragen kan beantwoorden, maar alleen daaruit kan nog niet worden afgeleid dat hij niet ook openbaarmaking van die informatie voor een ieder beoogt. Het verzoek van appellant is dan ook een Woo-verzoek, en dus een aanvraag in de zin van artikel 1:3 van de Awb.

JnB 2026, 931

MK ABRs, 16-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5495](#)

korpschef van de politie.

Wet open overheid (Woo)

WOO. VERZOEK. GEBRUIK ONGELAKTE STUKKEN. BEHOORLIJKE PROCESVOERING.

Gedeeltelijke inwilliging verzoek om openbaarmaking van informatie. De korpschef heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant zijn hoger beroep ten onrechte mede heeft gebaseerd op de ongelakte stukken die de rechtbank abusievelijk naar hem heeft gestuurd. Volgens de korpschef is de handelwijze van appellant in deze procedure onrechtmatig en onbetamelijk en daarmee in strijd met het beginsel van behoorlijke procesvoering. I.c. wordt geoordeeld dat het beginsel van behoorlijk procesgedrag ziet op ontoelaatbare gedragsuitingen en uitlatingen van partijen. Het gebruik van de ongelakte stukken die de rechtbank abusievelijk heeft doorgezonden, is niet als zodanig aan te merken. Ook anderszins acht de Afdeling het gebruik van deze informatie in dit geval niet onrechtmatig. De Afdeling acht daartoe van belang dat appellant de informatie niet onrechtmatig heeft verkregen, maar door een fout van de rechtbank. Ook gebruikt appellant deze informatie in zijn hogerberoepschrift met een redelijk doel. Hij wil immers dat deze informatie openbaar wordt voor eenieder. Er wordt dan ook geen aanleiding gezien om de beroepsgronden, voor zover deze zijn gebaseerd op het gebruik van de ongelakte stukken, buiten beschouwing te laten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2026, 932

MK ABRS, 16-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5506](#)

Dienst Toeslagen.

Wet hersteloperatie toeslagen (Wht) 6.1 lid 1, 9.1 lid 1

TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE. HARDHEIDSCLAUSULE. TE LATE AANVRAAG. Afwijzing aanvraag in kader van hersteloperatie toeslagen vanwege termijnoverschrijding. De Dienst Toeslagen heeft op de zitting bij de Afdeling toegelicht hoe hij deze hardheidsclausule toepast. Voor de vraag wanneer sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard, zoekt de Dienst Toeslagen in dat soort gevallen aansluiting bij de situaties, zoals genoemd in de rechtspraak van de bestuursrechter na de uitspraak van de grote kamer van het CBB van 30 januari 2024 ([ECLI:NL:CBB:2024:31](#)), waarin een termijnoverschrijding bij het indienen van een bezwaar- of beroepschrift op grond van artikel 6:11 van de Algemene wet bestuursrecht verschoonbaar wordt geacht. Dat betekent dat als sprake is van bijzondere omstandigheden die maken dat de aanvrager geen of slechts een gering verwijt kan worden gemaakt, waardoor de overschrijding van de termijn niet aan de aanvrager kan worden toegerekend, en de aanvrager zo spoedig mogelijk als redelijkerwijs kon worden verlangd alsnog de aanvraag heeft ingediend, de hardheidsclausule wordt toegepast en de aanvraag alsnog in behandeling wordt genomen. Tot deze omstandigheden kunnen behoren de schrijnende omstandigheden die in andere gevallen aanleiding geven tot toepassing van de hardheidsclausule van artikel 9.1, eerste lid, van de Wht, zoals ernstige medische omstandigheden of andere ontwrichtende persoonlijke omstandigheden (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 12 februari 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:456](#), ro. 7.3). Het moet hierbij gaan om omstandigheden die zich hebben voorgedaan gedurende een relevant deel van de aanvraagtermijn. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de Dienst Toeslagen de toepassing van deze bevoegdheid zo mogen vormgeven. I.c. levert de toepassing van de aanvraagtermijn in artikel 6.1, eerste lid, van de Wht, een onbillijkheid van overwegende aard op. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat de Dienst Toeslagen de hardheidsclausule had moeten toepassen.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum [ECLI:NL:RVS:2026:5492](#) [ECLI:NL:RVS:2026:5508](#) en [ECLI:NL:RVS:2026:5507](#).

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Toetsingskader bij toepassing hardheidsclausule bij te late aanvraag hersteloperatie toeslagen") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 933

MK ABRS, 09-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5232](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2013/32/EU 31

Vw 2000 42, 43

ASIEL. Syrische asielaanvraag waarvan de beslistermijn van zes maanden was verstreken voor ingang besluitmoratorium. De Afdeling komt in deze uitspraak tot het oordeel dat de minister de beslistermijn niet met een jaar heeft kunnen verlengen met het instellen van het moratorium.

Een moratorium op grond van artikel 31, vierde lid, van de Procedurerichtlijn betekent alleen dat de beslistermijn tijdelijk wordt opgeschort zolang het moratorium geldt.

Wanneer de beslistermijn in een concreet geval precies is verlopen, hangt van verschillende factoren af, waaronder of de standaardtermijn van zes maanden vóór, tijdens of na het afkondigen van het besluitmoratorium is verlopen. De Afdeling heeft daarom in haar uitspraak zeven voorkomende gevallen uiteengezet en uitgelegd wat het gevolg van haar oordeel is per geval.

De rechtbank heeft het beroep tegen het niet tijdig beslissen ten onrechte gegrond had verklaard en had geen nieuwe beslistermijn mogen opleggen zolang het moratorium liep.

De rechtbank had het beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit daarom ongegrond moeten verklaren. Betrokkene had vervolgens na afloop van het moratorium zonder voorafgaande ingebrekestelling opnieuw beroep in kunnen stellen tegen het niet tijdig nemen van een besluit.

JnB 2026, 934

ABRS, 11-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5304](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000

ASIEL. Dublin Frankrijk. De centrale vraag in de Dublinprocedure is welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Gelet op de brief van 25 februari 2026, staat in dit geval vast dat Nederland daarvoor verantwoordelijk is. De minister betoogt in zijn hogerberoepschrift weliswaar dat van de uitspraak van de rechtbank [[ECLI:NL:RBDHA:2025:19565](#)] mogelijk precedentwerking uitgaat, maar het oordeel van de rechtbank is gebaseerd op de specifieke omstandigheden in deze zaak. Anders dan de minister aanvoert, werpt het hoger beroep gelet hierop geen rechtsvraag op die beantwoording behoeft wegens zaaksoverstijgend belang of mogelijke precedentwerking in soortgelijke zaken.

JnB 2026, 935

MK ABRS, 14-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5292](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Afghaan die voor de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 als psycholoog gewerkt voor de International Psychosocial Organization. De rechtbank heeft niet onderkend dat het besluit een motiveringsgebrek bevat, nu de minister de in beroep overgelegde landeninformatie over de positie van ngo-medewerkers en de verklaringen van appellant over zijn onderduikadres in de periode dat hij na de huiszoeking nog in Afghanistan verbleef, niet kenbaar bij zijn oordeel heeft betrokken. Appellant betoogt daarom terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de minister niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat appellant bij terugkeer naar Afghanistan geen reëel risico op ernstige schade loopt, mede in het licht gezien van de eerder geloofwaardig geachte mishandeling.

JnB 2026, 936

MK ABRS, 14-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5440](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Hongarije. Interstatelijk vertrouwensbeginsel. Appellanten hebben aannemelijk gemaakt dat zij bijzonder kwetsbaar zijn en dat het in hun geval niet mogelijk is gebleken om zich zelfstandig staande te houden en hun rechten te effectueren als statushouders in Hongarije, gelet op hun persoonlijke omstandigheden en de moeilijkheden die zij al hebben ervaren bij de toegang tot basale voorzieningen. De minister moet nader motiveren waarom appellanten, door hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun eigen wil en keuzes om, bij terugkeer naar Hongarije niet zullen terechtkomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 937

HvJEU, Conclusie A-G Medina, 17-09-2026, [ECLI:EU:C:2026:769](#)

FV.

Richtlijn 2004/38/EG

VWEU 20, 21 lid 1

VERBLIJFSRICHTLIJN. Alleen het uitoefenen van de vrijheid van verkeer, zonder daadwerkelijke vestiging in een andere lidstaat, is onvoldoende om een derdelander die partner is van een Unieburger een afgeleid verblijfsrecht op grond van het Unierecht toe te kennen.

„Artikel 20 en artikel 21, lid 1, VWEU, met overeenkomstige toepassing van richtlijn 2004/38/EG [Verblijfsrichtlijn], moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich er niet tegen verzetten dat de autoriteiten van de lidstaat waarvan een Unieburger de nationaliteit heeft, weigeren om een verblijfsrecht op het grondgebied van die lidstaat toe te kennen aan een derdelander met wie die Unieburger op grond van het recht van een andere lidstaat een geregistreerd partnerschap is

aangegaan, op grond dat het recht van de lidstaat van nationaliteit geregistreerde partnerschappen tussen personen van hetzelfde geslacht niet erkent, wanneer die Unieburger niet daadwerkelijk heeft verbleven in de lidstaat waar dat partnerschap tot stand is gekomen en evenmin blijf heeft gegeven van een voornemen om zich daar te vestigen zodat in die lidstaat een gezinsleven wordt opgebouwd of bestendigd, en wanneer de Unieburger niet in zodanige mate afhankelijk is van de derdelander dat weigering van verblijf de Unieburger er in de praktijk toe zou dwingen het grondgebied van de Unie of dat van de lidstaat van nationaliteit te verlaten.”

Zie ook het [persbericht](#) (Conclusie van advocaat-generaal Laila Medina in zaak C-449/25) van het HvJEU.

JnB 2026, 938

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 15-09-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:26975](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn (EU) 2024/1346 9, 10 lid 1 lid 2, 11 lid 1

Richtlijn 2013/32/EU 54 lid 1 lid 4

PREJUDICIËLE VERWIJZING. De rechtbank stelt prejudiciële vragen aan het HvJEU over het Handvest, de Opvangrichtlijn en de Procedureverordening. De vreemdeling heeft op Schiphol asiel aangevraagd en is in grensdetentie geplaatst. De rechtbank vraagt zich af of, en zo ja in hoeverre de door de minister gegeven noodzaak van grensdetentie, de door de minister gehanteerde werkwijze ‘grensdetentie, tenzij...’, het standaard niet toepassen van een lichter middel, de screening door de minister met betrekking tot het toepassen van de asielgrensprocedure en het onderzoek van de minister naar de evenredigheid van de grensdetentie, als ook het ontbreken van rechtsbijstand bij dit onderzoek, zich verhoudt tot het unierechtelijk beginsel van detentie als ultimum remedium, de artikelen 1, 6, 7 en 52, eerste lid van het Handvest, artikel 10, eerste en tweede lid, en artikel 11, eerste lid van de Opvangrichtlijn en artikel 54, eerste en vierde lid van de Procedureverordening.

1. “Moeten de artikelen 6 en 52, eerste lid van het Handvest en 9 en 10, eerste en tweede lid, van de Opvangrichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 54, eerste en vierde lid, van de Procedureverordening aldus worden uitgelegd dat het grensbewakingsbelang op zichzelf onvoldoende noodzaak is om grensdetentie op te leggen indien wordt overgegaan tot behandeling van de asielaanvraag in de asielgrensprocedure?”

“Als ja, aan welke omstandigheden dient dan gedacht te worden om grensdetentie noodzakelijk te kunnen achten?”

2. “Dient de bewaringsrechter, desnoods ambtshalve, zelf vast te stellen of zich in het individuele geval een noodzaak voor het opleggen van grensdetentie voordoet?”

3. “Hoe verhoudt zich de door de minister gehanteerde werkwijze waarbij een verzoeker die niet tot een van de uitzonderingsgevallen behoort als omschreven in de WI 2026/23, standaard in grensdetentie wordt geplaatst waarbij geen mogelijkheid is (gecreëerd) tot het opleggen van een lichter middel, zich tot het unierechtelijke uitgangspunt ‘detentie als ultimum remedium’, de artikelen 1, 6, 7 en 52, eerste lid van het Handvest en artikel 10, tweede lid, van de Opvangrichtlijn?”

4. “Vereist artikel 10, tweede lid, van de Opvangrichtlijn dat een lidstaat in regelgeving en/of beleid mogelijkheden creëert om een lichter middel ten aanzien van grensdetentie toe te passen?”

“Als, ja aan welke vormen van lichter middel moet dan worden gedacht?”

“Als nee, op welke wijze kan dan verzekerd worden dat een verzoeker kan profiteren van de mogelijkheid van een lichter middel?”

5. “Hoe verhoudt de werkwijze dat bij de screening ten behoeve van het eventueel toepassen van de asielgrensprocedure geen rekening wordt gehouden met de kansrijkheid van het asielverzoek, de (veiligheids)situatie in het land van herkomst en/of de verzoeker bereid is om mee te werken tijdens de procedure, zich tot de systematiek van artikel 44 en 45 van de Procedureverordening?”

6. “Hoe verhoudt de werkwijze dat bij de vraag of grensdetentie evenredig is te achten geen rekening wordt gehouden met de kansrijkheid van het asielverzoek, de (veiligheids)situatie in het land van herkomst en/of de verzoeker bereid is om mee te werken tijdens de procedure, zich tot het uitgangspunt dat detentie ultimum remedium is en overigens moet voldoen aan het unierechtelijke evenredigheidsbeginsel?”

7. “Welke intensiteit past bij het naar behoren onderzoeken door de minister van alle niet-vrijheidsberovende maatregelen als alternatief voor bewaring, als bedoeld in artikel 10, tweede lid, van de Opvangrichtlijn en considerans 33 bij de Opvangrichtlijn?”

8. “Welke intensiteit past bij het onderzoeken door de minister van de evenredigheid van de grensdetentie?”

9. “Moeten artikel 10, eerste en tweede lid en artikel 11, eerste lid van de Opvangrichtlijn gelezen in samenhang met de artikel 6 en 47 van het Handvest, aldus worden uitgelegd dat bij de beoordeling of een verzoeker voor de asielgrensprocedure in aanmerking komt en of grensdetentie noodzakelijk en evenredig is, moet worden betrokken of de verzoeker vóór de screening en vóór het opleggen van de maatregel tot grensdetentie daadwerkelijk toegang heeft gehad tot effectieve juridische bijstand, en zo ja, welke gevolgen heeft het voor de rechtmatigheid van de grensdetentie wanneer die bijstand ontbrak?”

JnB 2026, 939

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 18-09-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:27252](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening 2024/1351 23 lid 1, 43 lid 1, 46 lid 1

PREJUDICIËLE VERWIJZING. De rechtbank stelt prejudiciële vragen aan het HvJEU over de Asiel- en Migratiebeheer Verordening. Verzoekers zijn een gehuwde man en vrouw en hun baby. Zij zijn afkomstig uit Libië en hebben op 7 juli 2026 een verzoek om internationale bescherming in Nederland ingediend. De Italiaanse autoriteiten hebben erkend verantwoordelijk te zijn voor de behandeling hiervan omdat zij visa aan verzoekers hebben verleend. De rechtbank moet uitspraak doen op het overdrachtsbesluit en op het verzoek om een voorlopige voorziening.

De Uniewetgever lijkt in de regeling van de rechtsmiddelen, die is neergelegd in artikel 43 van Verordening 2024/1351, de draagwijdte van de omvang van het rechtsmiddel te hebben beperkt tot drie concreet opgesomde situaties. De rechtbank vraagt het Hof of deze beperking geldig is indien de Uniewetgever daadwerkelijk heeft beoogd dat verzoekers geen beroep kunnen doen op het belang van het kind en heeft beoogd om het belang van het kind uit te sluiten van de rechterlijke controle van de overdrachtsbesluiten.

De rechtbank vraagt het Hof voorts om te verduidelijken op welke wijze de rechtbank invulling moet geven aan haar eigen verplichting om het belang van het kind een eerste overweging te laten zijn. De rechtbank vraagt zich af of zij gehouden is om, in dit geval ambtshalve omdat partijen dit niet hebben gedaan, zich nader te vergewissen wat het belang van het kind is en

te onderzoeken, op grond van het dossier en mogelijk door het benoemen van een deskundige, of een mogelijke overdracht aan Italië indruist tegen dit belang. Tot slot rijst de vraag wanneer in het hoofdgeding de overdrachtstermijn aanvangt. Verzoekers hebben door het enkele verzoeken om een voorlopige voorziening reeds opschortende werking verkregen en bereikt dat zij niet kunnen worden overdragen aan Italië. Het verzoek om een voorlopige voorziening is niet toegewezen door de rechtbank en kan niet worden toegewezen met als doel om de overdrachtstermijn veilig te stellen omdat dit een rechtsmiddel is dat uitsluitend aan verzoekers toekomt. De rechtbank vraagt het Hof om te verduidelijken of in deze situatie de overdrachtstermijn aanvangt als de rechtbank uitspraak doet op het beroep of dat de overdrachtstermijn verloopt als zes maanden na de aanvaarding van de overnameverzoeken verstrijken voordat de rechtbank uitspraak doet. Indien het Hof arrest wijst na deze termijn wordt Nederland mogelijk verantwoordelijk vanwege het enkele tijdsverloop.

Prejudiciële vragen:

I Is artikel 43, lid 1, van Verordening 2024/1351, gelezen in het licht van artikel 23, lid 1, van Verordening 2024/1351 en artikelen 7, 24, lid 2, en 47 van het Handvest EU, geldig voor zover hierin is bepaald dat de draagwijdte van een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit beperkt is tot de in artikel 43, lid 1, onder a), b) en c) genoemde gronden?

II Dient artikel 23, lid 1, van Verordening 2024/1351, gelezen in samenhang met artikel 24, lid 2, en artikel 47 Handvest EU aldus te worden uitgelegd dat de rechterlijke autoriteit die wordt aangezocht om de rechtmatigheid van een overdrachtsbesluit te controleren verplicht is om, zo nodig ambtshalve, na te gaan wat het belang van het kind is en dit belang als een eerste overweging bij deze rechterlijke controle te betrekken?

III Dient artikel 46, lid 1, van Verordening 2024/1351, gelezen in samenhang met artikel 43, lid 3, van Verordening 2024/1351, aldus te worden uitgelegd dat de overdrachtstermijn uitsluitend aanvangt vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar tegen een overdrachtsbesluit, indien de opschortende werking overeenkomstig artikel 43, lid 3 door een rechterlijke beslissing op het eerste opschortingsverzoek is toegekend of volstaat hiertoe dat om opschortende werking is verzocht?

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 940

MK ABRS, 16-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5411](#), [ECLI:NL:RVS:2026:5413](#),
[ECLI:NL:RVS:2026:5412](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 28

Vw 2000 50, 50a, 59, 106

VREEMDELINGENBEWARING. Nieuwe lijn over inspanningsverplichting van de minister om te voorkomen dat vreemdelingen die een straf uitzitten, aansluitend op hun gevangenisstraf in vreemdelingenbewaring worden gesteld. De Afdeling bestuursrechtspraak heeft hierover drie uitspraken gedaan: [ECLI:NL:RVS:2026:5411](#) (korte gevangenisstraf); [ECLI:NL:RVS:2026:5413](#) (lange gevangenisstraf) en [ECLI:NL:RVS:2026:5412](#) (belangenafweging).

Wanneer start de inspanningsverplichting?

De Afdeling bestuursrechtspraak komt in de uitspraken samengevat tot de volgende nieuwe rechtspraak over het moment waarop de inspanningsverplichting start.

- De inspanningsverplichting start op de dag van het strafrechtelijk vonnis. Op dat moment is de minister bekend, of wordt hij geacht bekend te zijn, met de einddatum van een strafrechtelijke detentie en kan hij daarop anticiperen.
- De inspanningsverplichting geldt niet tijdens de preventieve hechtenis (de in verzekeringstelling en de voorlopige hechtenis) voorafgaand aan een strafrechtelijk vonnis. De einddatum van de strafrechtelijke detentie is dan namelijk nog onduidelijk.
- De inspanningsverplichting geldt wel als de preventieve hechtenis na een vonnis nog doorloopt of tijdens een hoger beroep tegen een strafrechtelijke veroordeling. De inspanningsverplichting geldt dus ook als een vonnis nog niet onherroepelijk is.
- Bij gevangenisstraffen van maximaal 30 dagen moet de minister uiterlijk op de zevende werkdag na de dag van het vonnis starten met de voorbereidingen voor uitzetting. Daarbij kan gedacht worden aan het aanvragen van een vervangend reisdocument, een vertrekgesprek voeren en het boeken van een vlucht.
- Bij gevangenisstraffen van meer dan 30 dagen moet de strafrechtketen uiterlijk op de 30^e dag voor het einde van de gevangenisstraf het overdrachtdossier naar de Dienst Terugkeer en Vertrek sturen. De minister moet vervolgens uiterlijk op de zevende werkdag na de dag van de ontvangst van het overdrachtdossier starten met de eerste voorbereidingen voor uitzetting.

Belangenafweging

Als de minister zijn inspanningsverplichting niet nakomt, moet hij beoordelen of de vreemdelingenbewaring nog gerechtvaardigd en dus rechtmatig is. Bij die belangenafweging moet hij onder meer rekening houden met:

- de duur van de schending van de inspanningsverplichting;
- de duur van de vreemdelingenbewaring;
- de mate waarin hij tijdens de vreemdelingenbewaring voortvarend handelt;
- zijn mogelijkheden om op korte termijn een terugkeer naar het land van herkomst of de overdracht aan een andere lidstaat te regelen;
- en de mate waarin een vreemdeling meewerkt aan zijn vertrek of het vertrek frustreert of eerder heeft gefrustreerd.

Daarnaast mag de minister rekening houden met zijn zwaarwegende belang bij de vreemdelingenbewaring en de terugkeer van mensen die geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben. De minister mag echter geen rekening houden met aspecten van openbare orde of het eerdere strafrechtelijk verleden van een vreemdeling. Dit is alleen anders als hij op basis daarvan aanwijzingen heeft dat een vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken of de voorbereiding van zijn vertrek frustreert of belemmert.

Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Nieuwe rechtspraak over invulling verplichting om bewaring vreemdelingen te voorkomen na een gevangenisstraf") uitgebracht.

JnB 2026, 941

MK ABRS, 11-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5385](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 99

VREEMDELINGENBEWARING. De minister heeft onvoldoende inspanningen verricht om appellant tijdens het gehoor door zijn voorkeursadvocaat te laten bijstaan. De belangenafweging valt in dit geval echter uit in het voordeel van de minister.

2. Appellant klaagt in zijn eerste grief terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de minister onvoldoende inspanningen heeft verricht om appellant tijdens het gehoor door zijn voorkeursadvocaat te laten bijstaan. Anders dan de rechtbank heeft weergegeven, blijkt uit het proces-verbaal van gehoor van 13 maart 2026 dat de minister contact heeft gehad met de voorkeursadvocaat over de voorgenomen inbewaringstelling, maar dat de minister vervolgens een piketadvocaat heeft ingeschakeld, omdat de voorkeursadvocaat niet stond ingeschreven op de lijst bij de Raad voor Rechtsbijstand van advocaten die vreemdelingen die in bewaring zitten mogen bijstaan. Appellant betoogt terecht dat een dergelijke inschrijving geen voorwaarde is om tijdens het gehoor rechtsbijstand te kunnen verlenen en daarom geen reden vormde voor de minister om van verder contact met de voorkeursadvocaat af te zien. Door zonder voorafgaand overleg met appellant de piketcentrale in te schakelen terwijl de voorkeursadvocaat bereikbaar was, heeft de minister niet in overeenstemming met het recht op vrije advocaatkeuze, bedoeld in artikel 99 van de Vw 2000 en het beleid in paragraaf A5/6.5 van de Vc 2000 gehandeld. In zoverre is sprake van een gebrek.

2.1. Dit gebrek maakt de bewaring pas onrechtmatig als de daarmee gediende belangen niet in redelijke verhouding staan tot de ernst van het gebrek en de daardoor geschonden belangen. De Afdeling is van oordeel dat de belangenafweging in dit geval in het voordeel van de minister uitvalt. Daarbij is van belang dat appellant geen rechtsbijstand is onthouden. De minister heeft namelijk wel tijdig een piketmelding gedaan die om 10.27 uur door de piketadvocaat is geaccepteerd. Ook heeft de minister het gehoor met twee uur uitgesteld vanaf het moment dat de piketadvocaat van het voornemen tot inbewaringstelling was ingelicht. Om 14.45 uur is het gehoor aangevangen en heeft appellant alsnog ingestemd met het horen in afwezigheid van de piketadvocaat. Ook is appellant in de procedure tegen de maatregel van bewaring van 13 maart 2026 alsnog bijgestaan door zijn voorkeursadvocaat.

JnB 2026, 942

MK ABRS, 16-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5455](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59b lid 1 b

VREEMDELINGENBEWARING. Omdat in deze zaak al een besluit was genomen op de asielaanvraag, heeft de minister na de toewijzing van de voorlopige voorziening de grondslag van de maatregel ten onrechte omgezet naar artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. De gewijzigde terminologie in de Nederlandse versie van het artikel 10, vierde lid, aanhef en onder b, van de herschikte Opvangrichtlijn wijst niet op nieuwe of verruimde mogelijkheden om een persoon op grond van dat artikel in vreemdelingenbewaring te stellen.

3.3. Naar het oordeel van de Afdeling verschilt de inhoud van artikel 10, vierde lid, aanhef en onder b, van de herschikte Opvangrichtlijn niet wezenlijk van de tekst van artikel 8, derde lid, aanhef en onder b, van de oude Opvangrichtlijn. Dit wordt bevestigd door een vergelijking van de Franse, Duitse en Engelse taalversies van deze twee artikelen. Daarin is de relevante terminologie van de herschikte Opvangrichtlijn ('pour déterminer les éléments', 'um Beweismittel zu sichern', 'to determine the elements') ten opzichte van de oude Opvangrichtlijn ('pour déterminer les éléments', 'um Beweise zu sichern', 'to determine those elements') niet veranderd. Daaruit blijkt dat de Uniewetgever geen inhoudelijke wijziging heeft beoogd. Eerder lijkt met de aanpassing in de Nederlandse taalversie het artikel in de herschikte Opvangrichtlijn met de andere taalversies in lijn te zijn gebracht. De gewijzigde terminologie in de Nederlandse versie van het artikel in de herschikte Opvangrichtlijn wijst dus niet op nieuwe of verruimde mogelijkheden om een persoon op grond van dat artikel in vreemdelingenbewaring te stellen. Deze mogelijkheden zijn net als onder de oude Opvangrichtlijn limitatief opgesomd (zie het arrest van het Hof van Justitie van 16 april 2026, Danané, ECLI:EU:C:2026:301, punt 83). Dat in artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 niet langer staat "gegevens die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag", maakt dat niet anders. Dit artikel moet immers worden uitgelegd in het licht van artikel 10, vierde lid, aanhef en onder b, van de herschikte Opvangrichtlijn. Zoals gezegd, laat dit artikel niet toe dat iemand in vreemdelingenbewaring wordt geplaatst tijdens de beroepsfase om dergelijke gegevens te verzamelen. De omstandigheid dat de minister zich voldoende geïnformeerd acht om een besluit te nemen, impliceert dat hij zijns inziens alle nodige informatie heeft verkregen.

3.4. Omdat in deze zaak al een besluit was genomen op de asielaanvraag, betekent het voorgaande dat de minister na de toewijzing van de voorlopige voorziening op 18 juni 2026 de grondslag van de maatregel ten onrechte heeft omgezet naar artikel 59b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. De grief slaagt.

JnB 2026, 943

MK ABRS, 17-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5462](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. De Afdeling oordeelt dat een kennisgeving alleen “onverwijld” is als die direct of vrijwel direct na de maatregel aan de rechtspraak wordt verstuurd. In elk geval moet dat binnen zes uur gebeuren. Die uitleg geldt ongeacht de omstandigheden van het geval en de aanleiding voor een eventueel uitstel.

De belangenafweging valt in het voordeel van de minister uit. De minister heeft de rechtbank weliswaar niet onverwijld, maar binnen 48 uur geïnformeerd. Daardoor kon het beroep nog tijdig worden behandeld en deed de rechtbank binnen de wettelijke termijn uitspraak. Ook is niet gebleken dat appellant hierdoor in zijn verdediging is geschaad.

4.4. Uit de memorie van toelichting volgt dus dat de wetgever in dit geval voor ogen heeft gehad dat de rechtbank via de kennisgeving direct in kennis wordt gesteld van het opleggen van een vrijheidsontnemende maatregel, zodat zij de termijnen om uitspraak te doen ten volle kan benutten. Dat is ook in lijn met de betekenis van het woord ‘onverwijld’ in het dagelijks taalgebruik, namelijk ‘meteen, zonder uitstel’.

4.5. De verplichting om de rechtbank zonder uitstel in kennis te stellen van een vrijheidsontnemende maatregel weegt des te zwaarder, omdat de wetgever geen aanleiding heeft gezien om de mogelijkheid open te houden dat een vreemdeling zelf beroep kan instellen. Het in kennis stellen van de rechtbank van een vrijheidsontnemende maatregel is daarom een handeling die geen uitstel duldt. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, ligt de verantwoordelijkheid voor het verzenden van de kennisgeving ten volle bij de minister. Zie de uitspraak van 23 maart 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BH8487](#), onder 2.1.3 en 2.1.4.

4.6. De Afdeling is daarom van oordeel dat een kennisgeving alleen als onverwijld kan worden aangemerkt, als deze direct na het opleggen van de maatregel aan de rechtspraak wordt verstuurd, of in ieder geval zo kort daarna dat dit redelijkerwijs nog als gelijktijdig kan worden aangemerkt. Daarvan is sprake als de kennisgeving binnen zes uur na oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel naar de rechtbank is verstuurd. Deze uitleg van het begrip ‘onverwijld’ geldt ongeacht de omstandigheden van het geval en de aanleiding voor een eventueel uitstel. Uit de schriftelijke uiteenzetting van de minister leidt de Afdeling overigens af dat de minister het proces rond de kennisgeving zo heeft ingericht dat aan dit aantal uren voldaan kan worden, als zich geen technische storing voordoet.

4.7. Gelet op wat hiervoor is overwogen, heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de minister haar onverwijld in kennis heeft gesteld van de vrijheidsontnemende maatregel. Dit maakt de vrijheidsontnemende maatregel op zichzelf nog niet onrechtmatig. De verplichting om de rechtbank onverwijld in kennis te stellen van een vrijheidsontneming is weliswaar van belang voor een adequate rechtsbescherming, maar raakt niet de rechtmatigheid van de maatregel zelf. Het niet nakomen daarvan maakt de vrijheidsontnemende maatregel daarom alleen onrechtmatig als de maatregel, gelet op de ernst van het gebrek en bij afweging van alle daarbij betrokken belangen, niet meer gerechtvaardigd is. Bij die belangenafweging is in het bijzonder van belang in hoeverre appellant door de gang van zaken is geschaad in zijn verdediging.

4.8. In de voorliggende zaak valt deze belangenafweging in het voordeel van de minister uit. De Afdeling neemt daarbij in aanmerking dat de minister de rechtbank binnen 48 uur na oplegging van de maatregel hiervan in kennis heeft gesteld. Dat is weliswaar niet onverwijld, maar binnen een

aanvaardbare termijn om het beroep tijdig te kunnen behandelen. De rechtbank heeft op 19 juni 2026, dus zes dagen na de oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel, het beroep op een zitting behandeld, en heeft twaalf dagen na oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel uitspraak gedaan. Dat is dus binnen de termijn bedoeld in artikel 94, vijfde lid, van de Vw 2000. Verder heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat hij door het niet onverwijld versturen van de kennisgeving in zijn verdediging is geschaad.

4.9. Op zichzelf komt de Afdeling dus tot dezelfde conclusie als de rechtbank, maar via een iets andere redenering, gelet op wat is overwogen onder 4.6 tot en met 4.8. Dit betekent dat de grief faalt.

[Naar inhoudsopgave](#)